

Zpěvník

Obsah

Vysočina	4
Zlatá klec	6
Válka růží	7
Náhrobní kámen	8
Širý proud	9
Růžička	10
Kytky	11
Já budu chodit po špičkách	12
Zahrada ticha	13
Slunovrat	14
Johanka	15
Povídej	16
Kouzelník	17
Černovláska	18
Dej mi víc své lásky	19
Světlušky	20
Haň – bílou plání	21
Čarodějnice z Amesbury	22
Dva havrani	24
Krysař	25
Statistika	27
Pohár a kalich	28
Crusade	30
Podzim	32
Jak začala válka o korunu	33
Opilý dudák	35
Zlatý hřebík noci	36
O bázlivém králi	38
Čert v Rathauze	39
O ztraceném stínu	40
Promoklas	41
Stodoly	42
Potulní kejklíři	43

Vysočina

C **a**
1. Já vám to pane povídám,
C **a**
na rání vítr teď čekám,
C **A7** **d** **G7**
ať vypráví mě, jak se toulal nad ní.
d **G7**
Snad vinen je pohár, co leží tu,
a
že vítr v raním přeletu
d **G7**
mně voní, hmmm, voní
F **C** **G7**
Vysočinou, Vysočinou.

C **d**
* Za mnou poštovní vůz dlouhé míle krájí,
F **G** **C** **G7**
dálkou zrozenou nemoc posílí jen, hmmm
C **d**
s ní přechají léta, odplouvá mláďa,
F **G** **C** **C7**
lék v šatě nočním nabídl sen.

F **G** **C** **C7**
O tom, že na horách se mlha k útokům dolů řadí,
F **G** **C** **C7**
jak potok loukou pádí si nechám zdát,
F **G** **C** **a**
o lesním přístřešku, kde v měsíčním lesku vítr bloudí,
d **G7**
o rose studící, o louce vonící,
F **C** **G7**
Vysočinou, Vysočinou.

*. *Ráno každý sen i ten tulákův slunce ruší,
kde na tisíc ozvěn noční děj stále má, hmmm,
jednou odešel a teď dálku denně krátí,
vám prozradím ten poutník, tak to jsem já.*

#. *Na známou stanici můj vlak brzy se vrátí,
tam si koleji špásem do polí jen tak sáh.
Zpomalí útlé vlákýnko páry, až stojí,
oči zapíjí setkání,
s Vysočinou, Vysočinou.*

2. *Proč vám to pane povídám,
když vítr líp to řekne sám,
co je za koleji, která v trávě končí.
Jen počkejte se mnou tu chvíli tu
na vítr v raním přeletu,
jak voní, hmmm, voní*

F C a
Vysočinou, Vysočinou,
F C
Vysočinou, můj Vysočinou...

Zlatá klec

1. Tvůj stín mne doprovází,
mám koní sedm párů,
síň vzácných darů,
však láska tvá mi schází.

2. Mám šperků, co se mi líbí
mám kočár, svůj dům s parkem,
víš s každým dárkem,
tvá láska víc mi chybí.

3. Mám květů plné vázy,
mám v zápětí oč stojím,
krásně se strojím,
však láska tvá mi schází.

4. Tak málo ze snů zbývá,
můj svět nádherných věcí,
stává se klecí,
kde slavík nezpívá.

5. Chlad nocí střídá dení,
i vzpomínky mne zebou,
toužím být s tebou,
však láska tvá tu není.

6. Tvůj stín mne doprovází,
mám koní sedm párů,
síň vzácných darů,
však láska tvá mi schází.

Válka růží

d G d A
1. Už rozplynul se hustý dým, derry down and down-a-down,

d g d A
nad ztichlým polem válečným, derry down.

F C A
Jen ticho stojí kolkolem

d Hb A
a vítěz plení vlastní zem,

d g A d
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

2. Nečekej soucit od rváče, derry down and down-a-down,
kdo zabíjí ten nepláče, derry down.

Na těle mrtvé krajiny

se mečem píšou dějiny,

je válka růží, derry, derry, derry down and down.

3. Dva erby, dvojí korouhev, derry down and down-a-down,
dva rody živí jeden hněv, derry down.

Kdo změří kam se nahnul trůn,

zda k Yorkům nebo Lancastrům,

je válka růží, derry, derry, derry down and down.

4. Dva erby, dvojí korouhev, derry down and down-a-down
však hlína pije jednu krev, derry down.

Ať ten či druhý přežije,

vždy nejvíc ztratí Anglie,

je válka růží, derry, derry, derry down and down.

Náhrobní kámen

G e G A
1. Když půjdeš po cestě, kde růže vadnou,
G C G
kde rostou stromy bez listí,
G e G A
tak přijdeš na místo, kde slzy tvý padnou
G C G
na hrob, co nikdo nečistí.

2. Jen starej rozbitej náhrobní kámen
řekne ti, kdo nemoh už dál.
Tak sepní ruce svý a zašeptej amen,
ať si tulák nebo král.

Rec: Dřív děvče chodilo s kyticí růží
rozdávat lidem štěstí a svůj smích.
Oči jí maloval sám Bůh černou tuší,
pod jejím krokem hned tál sníh.

3. Všem lidem dávala náručí plnou,
sázela kytky podél cest.
Jednou však zmizela a jako když utne,
přestaly růže náhle kvést.

4. Pak jsem ji uviděl, ubohou vílu,
na zvadlých květech věčně snít.
Všem lidem rozdala svou lásku a sílu,
že sama dál nemohla už žít.

5. Tak jsem ji postavil náhrobní kámen
a čerstvé růže jsem tam dal.
Pak jsem se pomodlil a zašeptal amen
a svoji píseň jsem ji hrál.

Širý proud

G C G
1. Ten širý proud jak přejít mám?
e a D
Proč neumím se nad něj vznést?
D7 h C h
Ach člun tak mít, ten řídit znám
C D D6 G
v něm lásku svou bych chtěla vést.

2. Jak kamení jež působí,
že potápí se celý prám,
tak těžká zdá se, Bůh to ví,
má láska zlá, co v srdci mám.

3. Vždy když se láska rozvíjí
rubínů zář se line z ní.
Však jako krůpěj pomíjí
v polední výhni sluneční.

4. Až něžnou růži spatříš kvést,
co trny zájem oplácí,
nenech se láskou klamnou svést,
hled' ruka má teď krvácí.

5. = 1.

Růžička

F C
1. Krásná růže v sadu kvetla

F C
u besídky ve chvoji,

F d G C
ta mé milé hlavu spletla,

F C F C F C
chtěla ji mít v pokoji,

F d G C
ta mé milé hlavu spletla,

H F d C F
chtěla ji mít v pokoji.

2. Vykrad jsem se v noci z domu
krásnou růži uloupit,
[: měsíček mi svítil k tomu,
když m2 chytanou, tak budu bit. :]

3. Pak jsem s růží k milé spěchal,
na okénko zařukal,
[: pantofle jsem venku nechal
na polštář (ji) tu růži dal. :]

4. K ránu do bot rosa padla,
posel dobré pohody.
[: Milá pláče, růže zvadla,
nedala ji (ach) do vody. :]

Kytky

C a F G
1. Řekni, kdy ty kytky jsou, co se s nima mohlo stát,
C a F G
řekni, kde ty kytky jsou, kde jen mohou být?
C a F G
Dívky je tu během dne, otrhaly do jedné,
F C F G C a F G
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

2. Řekni, kde ty dívky jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ty dívky jsou, kde jen mohou být?
Muži si je vyhlédli, sebou domů odvedli,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

3. Řekni, kde ti muži jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ti muži jsou, kde jen mohou být?
Muži v plné polní jdou, do války je zase zvou,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

4. A kde jsou ti vojáci, co se k čertu mohlo stát,
a kde jsou ti vojáci, kde jen mohou být?
Řady hrobů v zákrytu, meluzína kvílí tu,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

5. Řekni, kde ty hroby jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ty hroby jsou, kde jen mohou být?
Co tu kytek rozkvétá, od jara až do léta,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí...

Já budu chodit po špičkách

D **G**
1. Zavři oči a jdi spát,
e **A**
vždyť už bude brzo den,
D **G**
nech si o mě něco zdát,
e **A**
ať je krásný ten tvůj sen.

e **A**
R. Já budu chodit po špičkách,
e **A**
snad tě tím nevzbudím,
e **A**
až slunce vyjde v tmách,
G **A**
polibkem tě probudím.

2. Jdi si lehnout, ať už spíš,
ať z toho snu něco máš,
ráno až se probudíš,
polibek mi taky dáš.

R.

3. Rozhod' vlasy na polštář
a sni o mně krásnej sen
nebo ráno nepoznáš,
že je tady nový den.

e **A**
* Já budu chodit po špičkách,
e **A**
já budu chodit po špičkách...

Zahrada ticha

- D e*
1. Je tam brána zdobená, cestu otevírá,
C G D
zahrada zelená, všechno připomíná.
e
Jako dým závoju mlhou upředených,
C G D
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.
2. Je to březový háj, je to borový les,
je to anglický park, je to hluboký vřes.
Je to samota dnů, kde jsi pomalu zrál,
v zahradě zelený, kde sis na dětství hrál.
3. Kolik chceš, tolik máš v očích otevřených,
tam venku za branou leží studený sníh.
Zpočátku uslyšíš vítr a ptačí hlas,
v zahradě zelený přijdou do ticha zas.
4. Světlo připomíná rána slunečních dnů
v zahradě zelený, v zahradě beze snů.
Uprostřed závratí sluncem prosvícených,
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.

Slunovrat

a C G E7 a
1. *Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší.*

C a e
Paseku osvítl zář borovejch klád zapálených.

a C d a
R: *Sešli se zapomenout a zvednout hlavu to stačí,*

e a
jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.

2. *Ohnutý lžíce a nůž, dům z igelitu, lístek zpátky*
a boudy na zastávkách, kde potkáváš lidi, co potkat jsi chtěl.

R:

3. *Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá.*
Šlápoty, ohniště klid, smutnej je kemp opuštěnej.

R:

Johanka

e d a
1. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
e d G a
nebe nad hlavou, slyšíš dětskej pláč.
e d a
Jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,
e d G a
oheň nad sebou, jenom s pravdou dál.

E7 a
R: Hej muži přidej, oheň spí,
E7 a
vždyť páni se nudí jen.
E7 F
Ať plameny nesou zprávu zlou
C G a
jak skončil soudnej den s Johankou.

2. Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká.
S pannou Johankou země ke štěstí se dívá,
vítr zprávu vál, že se dýchat dá.

R:

3. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou slyšíš dětskej pláč.
Popel s vánkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastaví, jiná začíná.

R:

Povídej

C G C
1. Povídej, jestli tě má hodně rád, víc než já,
G C
jestli, když večer jdeš spát, ti polibek dá,
e F C G7 C
tak jako já, to už je dávno, tak povídej, hej povídej.

2. Povídej, nechal tě být, vždyt' měl tě rád,
neboš ho nechala jít, když šel s jinou spát,
tak jako mě, to už je dávno, tak povídej, hej povídej.

e C D F C
*. Povídej, jestli se ti po mě stýská, když jdeš večer spát,
D F C
jestli když venku se blýská, nepřetala ses bát.

3. Povídej, ne já se nevrátím, jdi domů spát.
Svou lásku ti vyplatím, víc nemůžu dát,
jak jsem dal dřív, to už je dávno tak povídej. hej povídej,
e F C
povídej, povídej, povídej...

Kouzelník

E H7 E
1. Byl jednou jeden kouzelník,
H7 E
ten v ledném bydlel hradu.
H7 a
Kol pás měl z jíní utkaný
E H7 E
a sněhobílou bradu,
H7 a
kol pás měl z jíní utkaný
E H7 E A E H7
a sněhobílou bradu.

2. Tomu se jednou zastesklo
v podzemní ledné slují,
[: on chtěl se jíti podívat,
kam bílé mraky plují. :]

3. Vzal do ruky svůj hromný kyj
pás uvázal si úže,
[: však sotva na svět vykročil
hned zvadly všechny růže. :]

4. Tak kráčel dál jen pustinou,
kam přišel přines zkázu,
[: až potkal dívku nevinnou
plačící pro světa krásu. :]

5. Zachvělo se srdce kamenné,
pak prones mocné zaříkání
[: a všechno to zlo tajemné
minulo znenadání. :]

Černobláska

D **G**
1. Černoblásko, pročpak nic tě netěší,
A **D**
s nudou vstáváš s povzdechem jdeš spát,
G
stíny v tváři těžko něco vyřeší,
A **D**
tvoje vrásky vůbec nemám rád.

D **G** **D**
R: Černoblásko ty máš oči stvořené k úsměvům,
A **D**
proč se neusmíváš, mračíš se na měsíc.
G **D**
Černoblásko, ty máš oči stvořené k úsměvům,
A **D**
když se do zpěvu dáš, ta ti to sluší víc.

2. Černoblásko, nevzdaluj se od lidí
mnoho ztrácí ten, kdo zůstal sám
rozesmátou každý rád tě uvidí
no a já ti píseň zaspívám.

R:

Dej mi víc své lásky

e **G**
1. Vymyslel jsem spoustu nápadů, aú,
e **D H7**
co podporujou dobrou náladu, aú,
e
hodit klíče do kanálu,
A **a**
sjet po zadku holou skálu,
e **H7** *e*
v noci chodit strašit do hradu.

2. Dám si dvoje housle pod bradu, aú,
v bílé plachtě chodím pozadu, aú,
úplně melancholicky
s citem pro věc jako vždycky
vybábím tu hradní záhadu.

D7 G **H7**
R: Má drahá dej mi víc, má drahá dej mi víc,
e **C** **G H7**
má drahá dej mi víc své lásky, aú,
G **H7**
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic,
e **C** **G H7**
já chci jen pohladit tvé vlásky, aú.

3. Nejlepší z těch divnejch nápadů, aú,
mi dokonale zvednul náladu, aú,
natrhám ti sedmikrásky,
tebe celou s tvými vlásky
zamknu si na sedm západů, aú...

R:

Světlušky

D **h**
1. Po stonku trávy míří k nám
e **A7**
světluška, ne, nech ji být,
D **h**
ten její někde čeká sám,
e **A**
když dotkneš se jí, třeba nebude ho chtít.

G **f#**
R: Zkus se dotknout mě a potom zkusím to já,
h **E7**
kolik něhy nosí lidská dlaň.
D **h**
Já nevím, ale mě se zdá, že záříš,
e **A7 D e A7 D e A D**
jak ze světlušek celá stráž.

2. Něco duní, neboj klid,
to jen ve skalách tu bloudí vlak.
Světél oken dlouhá nit,
dotkne se nás, zmizí pak.

R:

3. Po stonku trávy míří k nám,
světlušák, ne, nech ho být,
unavený chce být sám,
dělal světýlka a teď chce snít.

R:

Haň – bílou plání

d *c*
Haň bílou plání věčnou pustinou,
d **E7** **A A7**
letí řada saní, vlci v patách jim jsou.
d **G**
Haň, kde se zpozdí, toho dostanou,
C **g F g d A7 d C (d)**
těch pár zbylých kostí sněhy zavanou.

(dialog ve dvou skupinách)

C	
A: K snídani je kousek mrože	B: Cože?
A: Mrože!	B: Mrože?
	C#
A: Bóže!	B: K obědu dvě suchý tresky
A: To je hezký	B: Tresky plesky!
D	D#
A: Ale k večěři nic není	B: To je pěkný nadělení!
E	F
A: Proto sníme –	B: Proto sníme –
F#	G
A: Proto sníme –	B: Proto sníme –
A A7	
A+B: Psi spřežení (4x)	

(píseň se opakuje, obecenstvo vyje jako vlci)

Čarodějnice z Amesbury

- d C d*
1. Zuzana byla dívka, která žila v Amesbury,
F C d
s jasnýma očima a řečmi pánům navzdory,
F C d a
sousedě o ní říkali, že temná kouzla zná
d a d C d
a že se lidem vyhýbá a s ďáblem pletky má.
2. Onoho léta náhle mor dobytek zachvátil
a pověřivý lid se na pastora obrátil,
že znají tu moc nečistou, jež krávy zabíjí,
a odkud ta moc vychází, to každý dobře ví.
3. Tak Zuzanu hned před tribunál předvést nechali,
a když ji vedli městem, všichni kolem volali:
„Už konec je s tvým řáděním, už nám neuškodíš,
teď na své cestě poslední do pekla poletíš!“
4. Dosvědčil jeden sedlák, že zná její umění,
ďábelským kouzlem prý se v netopýra promění
a v noci nad krajinou létává pod temnou oblohou,
sedlákům krávy zabíjí tou mocí čarovnou.
5. Jiný zas na kříž přísahal, že její kouzla zná,
v noci se v černou kočku mění dívka libezná,
je třeba jednou provždy ukončit ďábelské řádění,
a všichni křičeli jako posedlí: „Na šibenici s ní!“

6. *Spektrální důkazy pečlivě byly zváženy,
pak z tribunálu povstal starý soudce vážený:
„Je přeci v Knize psáno: nenecháš čarodějnici žít
a před ďáblovým učením budeš se na pozoru mít!“*

7. *Zuzana stála krásná s hlavou hrdě vztyčenou
a její slova zněla klenbou s tichou ozvěnou:
„Pohrdám vámi, neznáte nic nežli samou lež a klam,
pro tvrdost vašich srdcí jen, jen pro ni umírám!“*

8. *Tak vzali Zuzanu na kopec pod šibenici
a všude kolem ní se sběhly davy běsnící,
a ona stála bezbranná, však s hlavou vztyčenou,
zemřela tiše samotná pod letní oblohou...*

Dva havrani

d C d
1. Když jsem se z pole vracela
C d
dva havrany jsem slyšela,
F C
jak jeden druhého se ptá:
d C d
[: „Kdo dneska večerí nám dá?“ :]

2. Ten jeden k druhému se otočil
a černým křídlem cestu naznačil,
krhavým zrakem k lesu hleděl
[: a takto jemu odpověděl: :]

3. Za starým náspem v trávě shoulený
tam leží rytíř v boji raněný
a nikdo neví, že umírá,
[: jen jeho kůň a jeho milá. :]

4. Jeho kůň dávno po lesích běhá
a jeho milá už jinýho má,
už bude pro nás dosti místa,
[: hostina naše už se chystá. :]

5. Na jeho bílé tváře usednem
a jeho modré oči vyklovem
a až se masa nasytíme,
[: z vlasů si hnízdo postavíme. :]

Krysař

a

1. Bylo nebylo, kde se to tu vzalo,

G F G a

černé na bílém to na plakátech stálo.

Bude tu hrát krysař a ty jeho krysy

G F G a

a bude to muzika, dobrá jako kdysi.

2. Bylo nebylo, pak na scéně stáli,

potkat je v noci ve městě, možná byste se báli.

Středověký škorně a staletou halenu

a do copánku spletený vlasy barvy havranů.

a

G F G a

R: Bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo [nebylo]

G F G a

Bylo nebylo [nebylo], bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo.

3. Bylo nebylo, kde se vlastně vzali

a tou kouzelnou muzikou štěstí rozdávali.

Pak ten okamžik skončil a nikdo nechtěl domů,

atmosféra, kdo tam nebyl nevěřil by tomu.

R:

4. Bylo nebylo, uplynul nějaký čas

a plakáty na nároží visely tu zas.

Lidi zachvátila horečka a každý tam chtěl jít,

bez rozdílu názorů zas to kouzlo prožít.

R:

5. *Bylo nebylo, prošli divný zprávy,
že vyšlehnou hranice pro čerty a ďábly.
Do datumu na plakátech chybělo pár dní
a na radnici krysaře zvou si páni radní.*

R:

6. *Bylo nebylo, řekli: „To by teda nešlo,
s touhle vaší vizáží hrát budete tu těžko.
Nás totiž vůbec nezajímá, že vás mají lidé rádi,
my jsme tady vod toho, jejich mysl chránit.“*

R:

7. *Bylo nebylo, tak, jak v té pohádce,
krysař město opouští a hudba zní v dálce.
Jak za kouzelnou píšťalou za ním myšlenky táhnou,
a hodně dlouho v tomhle městě byl cítit vzduch křivdou!*

R:

Statistika

C a C a
1. Je statisticky dokázáno, že ve Veselé každé ráno
C a C a
vyrojí se mnoho dětí a slunce svítí mraky letí.

F G C a
R: Poslouchejte písničku, já mám verše v malíčku,
F G F C
budme pořád v pohodě, všichni spolu ve shodě.

2. Když rosa nohu ráno smáčí, tak ten váš úsměv to nám stačí.
Vždyť za rok jsme tu jenom jednou a k ránu vždycky hvězdy zblednou.

R:

3. A když náhodou se všechno mračí, tak zavři oči a to stačí
a nálada se sama vrátí a chmury z tváře se ti ztratí.

R:

4. V lese když se mlhy zvednou, tak ohlédnem se ještě jednou
a vzpomínky, co v sobě máme, zas do příště si uchováme.

R:

R:

Pohár a kalich

e D G D e
1. Zvedněte poháry, pánové, už jen poslední přípitek zbývá.

e D G D G
Pohleďte nad polem Špitálským vrcholek roubení skrývá.

D e
Za chvíli zbyde tam popel a tráva,

D e D e D
náš čeká vítězství, bohatství, sláva.

2. Ryšavý panovník jen se smál – sruby prý dobře boří.

Palcem k zemi ukázal – ať další hranice hoří!

D e
[: Ta malá země už nemá co získat,

D e
ted' bude tancovat, jak budu pískat. :]

a D G
R. Náhle se pozvedl vítr a mocně vál,

a D H7
odněkud přinesl nápěv, sám si ho hrál.

a G H7
Hmm...

e D G D e
Zvedněte poháry pánové, večer z kalichu budeme pít.

3. Nad sruby korouhev zavlála, to však neznačí, že je tam sláva.

Všem věrným pokaždé nesmírnou sílu a jednotu dává.

Ve znaku kalich a v kalichu víra,

D e D e D e
jen pravda vítězí, v pravdě je síla.

4. *Modli se, pracuj a poslouchej – kázali po celá léta.
Mistr Jan cestu ukázal proti všem úkaldům světa.
[: Být rovný s rovnými muž jako žena,
dávat všem věcem ta pravá jména. :]*

5. *Do ticha zazněla přísaha – ani krok z tohoto místa.
Se zbrani každý vyčkává, dobře ví, co se chystá.
Nad nimi stojí muž, přes oko páska,
D e
slyšet je dunění a dřevo praská.*

*R. Náhle se pozvedl vítr a mocně vál,
odněkud přinesl nápěv, sám si ho hrál.*

***a G H7 e**
„Kdož sú Boží bojovníci a zákona jeho
e
prostež od Boha pomoci a úfajte v něho.“*

Crusade

D E D E

1. Brána města se otvírá a vyjíždí průvod,
nekonečná řada mužů na koních.
V srdcích tepe touha, hlavy hrdě vztyčené,
pohled někam za obzor mají upřený.
Odjíždějí do dalek, pod vlajkama s křížem svým.
A kdy se vlastně vrátí, nikdo netuší,
(nikdo netuší)4x hej.

R: Haj da dy dý dau, cestou jedou rytíři,
haj da dy dý dau, cestou dalekou.
Haj da dy dý dau, vítr prachem zavíří,
haj da dy dý dau, za výpravou křížovou.
Ú á ú ou oi jé je, ú á ú ajajaj.

2. V jménu boha, v jménu jejich víry,
v jménu jejich zbraní a ve jménu kořisti.
Jedou s nima kněží, co maj drátěný košile,
co jim budou žehnat před každickým útokem.
Jedou pod vlajkou s křížem vstříc své budoucnosti.
Jaká vlastně bude nikdo netuší,
(nikdo netuší)4x hej.

R:

3. Roky tiše utíkají a ten průvod řídne.
Trýzeň nebo bída, hlad, kdopak je sem zval.
K tomu ještě nepřítel, který domov brání,
domov, co každý z rytířů v dáli zanechal.
Nezbývá než cesta zpět, pro ty, co ještě zbyli,
pro zbytky vlajky s křížem, kdo by to byl tušil,
(kdo by to byl tušil)4x hej.

R:

4. Brána města se otvírá, vchází do ní průvod.
Vrací se s hlavou sklopenou, zbylo jich jen pár.
Kdo vrátil se zdravý, může být vlastně šťastný.
Třicetiletí starci s vlasý ze stříbra.
Když odjeli do dále pod vlajkama s křížem svým,
že se takhle vrátí nikdo netušil,
(nikdo netušil) 4x hej.

R: Haj da dy dý dau, cestou jeli rytíři,
haj ...
Haj da dy dý dau, vítr prachem zaviřil,
haj ... ajajajá.

Podzim

D A D A
1. Je zima a padá sníh [mňa mňa mňa mňau], pojedeme na saních [...],
D A D A
pojedeme z vršku [...] , nabijem si vobličej.

D G A D G A
R: Já čekám dál [čekám dá-ál], čekám dál [čekám dá-ál],
D GA D G AD GA DADA
čekám dál, já čekám dál uap pa pa ú á ú, uap pa pa ú á ú, ou jě.

2. Je jaro a pupeny [...], krásně se nalejvají [...],
popadnou svou hodnou Božku, do přírody půjdem trošku.

R:

3. Je léto a Slunce pálí [mňau], vyrazíme k rybníku [mňa mňa mňa mňau],
budem pěkně opálení [mňau], léto, léto je tu.

G A
R: Já čekám dál ... ú á ú

D G A D
R: Já čekám dál ... čekám dál, (podzim je fajn)4x.

Jak začala válka o korunu

*Rec. Na prvního máje roku nula nula pět,
sečet ráno jeden král kolik je mu let.
Rukou bacil do stolu, své syny zavolal
postavil je do latě a suše povídal:*

D G D
1. *Synové mí rozmilí mě vládnout nebaví*
C G D
*z koruny mám akorát tak otoky hlavy
už jsem starý a bolí mne maso mé i kost
tož ze světa přivezte mi něco pro radost
(DGDCGD)*

2. *A tomu z vás co bude mít ten nejcennější dar
hermelín dám, korunu a navíc jablek pár
na venkově zatajím pak urozený původ
zasloužený budu si jen užívatí důchod*

D G D C G D
R. *Chú chu chú chú, jó jo jó jó (2x)*

3. *Jedou jedou princové jedou do světa
jede Narcis jede Rek a jede Poeta
na rozcestí dali pohár tamzemského rumu
dál už hledal každý sám poukaz na korunu*

R.

4. *Rok se s rokem sešel zas je tu první máj
táta syny vítá - všichni pro něj něco maj
Narcis mu dal zrcadlo celé ze zlata
Rek bujného koně - růži Poeta*

R.

5. *Tatík na to kouká pak k růži přivoní
synci oči vyvalené úžasem němi
růže byla kouzelná a vrátila mu mláďi
v zrcadle se viděl, výskl na koni pryč pádí*

R.

6. *Nikdy už se nevrátil koruna osiřela
princové se pohádali a strhla se mela
tak počala válka v roce nula nula šest
no a jestli nehumřili trvá ještě dnes!*

R.

Opilý dudák

- d F C d F C d*
1. Poslyšte pověs o tom, stalo se to po tom
F C d F C d
[: co morová rána postihla město – kristapána! :]
G *d F C d*
Lidé mřeli jako mouchy.
2. Na krchov u Markéty, nechodili estéti,
[: v zemi zela jáma, těla tam padala sama. :]
Všude už bylo plno.
3. I jedné noci z hospody, šel dudák značně opilý.
[: Učinil jeden chybný krok, do jámy skočil – hop. :]
Usnul spánkek tvrdým.
4. Jaké bylo zděšení po probuzení z ležení
[: a vůkol nikdo nestálál a tak vzal dudy a hrál a hrál :]
– ještě ho není slyšet.
5. Hrál stupnice i džemoval, ale každý se tuze bál,
[: až pak a bylo jich víc, odvážili se a sic :]
vytáhli ho a je konec.
- d F C d F C d*
6. [: Nechod'te na hřbitovy, když jsou rány morový :]
d F C d F C d
hm....

Zlatý hřebík noci

e C G D e C G D
1. Na zámek se sjeli hosté vzácní nádvoří je plné kočárů
e C G D e C G D
ihned jak se setmí fanfáry zazní a panstvo se chopí pohárů
e C G D e C G D
panáček v livreji na spinet hraje, pod tíhou jídla praskají stoly
e C G D e C G D
tisíce svíček na bráně do ráje, sloužící nesou pečený voly
G C D
Voly nesou pečený voly

D G
R. Na zámku se dneska tančí
C D
a pod kopcem v hospodě bodaj nože do stolu
G
na zámku se dneska tančí
C D
a pod lesem v chalupách se asi něco chystá
G D G
co asi, co asi, co asi, co asi, co asi, co asi
D G C D e C G D e C G D
co asi, co asi, co asi, no co to asi bude

2. Hosté přijeli zblízka i z dále slavnost už nabírá správný spád
z bezedných sklepů sudy se valí je krásné žít-je krásné se smát
vzduchem poletují bílé paruky o zbyky pod stoly čoklové se perou
nejen láhve putují z ruky do ruky v seně páni laškují s kuchařovo dcerou
Dcerou, s kuchařovo dcerou,

R.

3. *Poslední až k bráně potáhnou hosté
bude jim chybět pozvání
nahradí je totiž-je to tak prosté
sbírka vidlí cepů a pochodní
zámek se rozsvítí jako lampion
velký zlatý hřebík nocí bude zářit
nebem si zatančí jisker milion
až nezvaní zvané lesem budou honit
Honit, lesem budou honit,*

R. *Na zámku se dneska tančí...*

D G
...bude.

O bázlivém králi

(EHAHE)

EHA

Žil byl jednou jeden

AHE

*hodně starej král
možná je to divný
on se hrozně bál
bál se tmy a draků
bál se jíst a spát
bál se funebráků
bál se plakat smát
bál se svojí samoty
bál se alkoholu
bál se každý novoty
bál se světabolu*

*A tak jednou po ránu
prohlásil ten brach
"zahodím svou korunu
a s ní i svůj strach"
udělal jak řekl
dal si armagnac
před hradem poklekl
a sežral ho drak*

*Tenhle příběh nemá
nemá dobrej konec
Tenhle příběh nemá
nemá dobrej konec...*

Čert v Rathauze

A D A G A
1. Na plzeňským náměstí stojí stará radnice,
D A G A
na dvoře tam kdysi kozel podlehl panice.

A D A G D
R: [Hej číkičány, hej číkičány, hej číkičány, čičany]2x
A D A G A
[Hmm ná na, hmm ná ná]4x

2. Jak se tam dostal to vůbec neví nikdo do dneška.
Jistý je, že v noci mečel a běhal do kolečka.

R:

3. Strážník, co chrápal se probudil běžel pro hospodáře.
Společně sešli dolů, vtevřeli vrata rathauze.

R:

4. Ve tmě tam čekal kozel, rohy ukázal a zalez.
Strážník s hospodářem řvali: "Lidi bacha je tu čert !"

R:

5. Policajt šel pro purkmistra, ten přibral s sebou kaplana
a ještě svýho čeledína, co mu sloužil jak ochrana.

R:

6. A jak to všechno dopadlo, dovedete si představit.
Uřízli si ostudu, nikdo se s nima nechtěl bavit.

R:

O ztraceném stínu

a e a e a e a e

1. Stín běží po zdi, někam ztratil se mu pán.

Svíjí se a skáče - už je velmi udýchán.

C G C G C G C e

Nemá nikde stání, aby si moh' vydechnout,

a...

než zapadne slunce musí pána dostihnout.

C...

Marně přemýšlí, jak se to všechno mohlo stát.

e...

Kdyby se nestyděl, tak by začal hrozně řvát.

a e...

R: [*Laj laj la láj, laj laj la láj, laj laj la láj, láj láj :]*

a...

a e a

Hej, hej, hej, hej, hej, hej, ho hó

2. Se strážníkem na rohu teď stojí jeden pán.

Neví, co má říci na to, nač byl dotázán.

Doklady má v pořádku a není podroušen.

Kam se poděl jeho stín, to kdyby věděl jen.

Strážník na něj poulí oči netuše, co s tím.

Není slušné chodit venku nemajíce stín, jó jó.

R:

3. Slintá slunce na obzor, stín letí ulicí.

Pán je skoro pohlčen policejní stanicí.

V tom se něco mihne a příběh je dokonán.

Pán se válí po zemi svým stínem omotán.

Dobře končí píseň o tom, jak se ztratil stín.

Nebýt šťastné náhody, tak kdopak ví, co s tím, jó, jó.

R:

Promoklas

- e A*
1. Z předsudků svleč se, promoklas',
D h
naboso budem brouzdat v sobě,
e A
po vodě rozhodíš svůj vlas,
D F#
útulně vlhce bude v nás
e A D h
jak v dobře zabydleném, jak v dobře zabydleném,
e F# h
jak v dobře zabydleném, zabydleném hrobě.
2. Z předsudků svleč se, promoklas',
naboso budem brouzdat v sobě,
hladinu klidu nezčeří
ani tvůj sten, jenž s sebou nese
po bouřce vlídné příměří, po bouřce vlídné příměří,
po bouřce vlídné příměří, příměří.
3. Den - dítě vstoupí do dveří,
nad dvěma těly rozestře se,
den - dítě vstoupí do dveří,
nad dvěma těly rozestře se,
[: [: na na na ... :] :]
3. Jsou bílá ticha, kdy člověk slychá,

Stodoly

A

1. *Za kopci hořely stodoly,
havrani kroužili nad poli,
h D A
stařenky smály se do dlaní,
h D A
navěky jsme spolu svázání.*

2. *Na seně stébla nás píchala,
oblaka zrychleně dýchala,
rozpálen sladkými přísliby
oči zavřel jsem, abych tě políbil.*

3. *Kristus pán sekerou tesaný
díval se z božích muk na stráni,
svatou mši sloužili v kostele
a mé tělo stalo se tvým tělem.*

4. *Křičel jsem, láska má, na hory, na doly,
až jsem vyplašil ony havrany v údolí,
vylétli, jako když vystřelí,
a pak pod nebem stali se bílými anděly,
A
pod nebem bílými anděly ...*

Potulní kejklíři

a e a e
1. Potulní kejklíři jdou zasněženou plání,
a e a e
v obitém talíři vaří vítr ke snídani,
C G
s cvičenou opičkou na rameni,
a d C E7
životem malinko unaveni
a e a e
potulní kejklíři jdou bílou plání.

2. V kovárně na kraji vsi všechen sníh už ztál,
dobrý kovář odžene psy a pozve je dál,
sláma je postelí i peřinou
a oni jeden k druhému se přivinou
a zítra na návsi začíná candrbál.

a e a e
R: [: Kejklíři, kejklíři jdou. :]

3. Po schodech kostela poskakuje míč,
muž s tváří anděla ohýbá železnou tyč
a krásná dívka jménem Marína
zatančí tanec pohanského bůžka Odina
a zítra po polednách budou zase pryč.

R.

4. Vozíček z lipových dřev po hlině drkotá,
červená nepokojná krev je erbem života,
všechno, co chceme, leží před námi
za devatero poli, devatero řekami,
nad zimní krajinou slunce blikotá.

Zpěvníček sepsal a upravil Brtník
červenec 2004